

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-398/19 – 1

Υπόθεση C-398/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

23 Μαΐου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Kammergericht Berlin (Γερμανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

14 Μαΐου 2019

Υπόθεση εκδόσεως αφορώσα τον:

BY

KAMMERGERICHT

Διάταξη

[παραλειπόμενα]

Στην υπόθεση εκδόσεως που αφορά

τον ουκρανικής και ρουμανικής ιθαγενείας

BY,

γεννηθέντα στις 6 Οκτωβρίου 1973 στη Zastavna/Ουκρανία,
κάτοικο [παραλειπόμενα] Βερολίνου, [παραλειπόμενα]

άλλως

BY,

το 4ο ποινικό τμήμα του Kammergericht in Berlin [εφετείου του Βερολίνου] στις 14 Μαΐου 2019 αποφάσισε τα εξής:

Υποβάλλει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, κατά το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, τα ακόλουθα ερωτήματα για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως:

1. Ισχύουν οι αρχές που απορρέουν από την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15) για την εφαρμογή [Σελίδα του πρωτοτύπου 2] των άρθρων 18 και 21 ΣΛΕΕ στην περίπτωση αιτήσεως τρίτου κράτους για την έκδοση πολίτη της Ένωσης ακόμη και όταν ο διωκόμενος έχει μεταφέρει το κέντρο των βιοτικών του συμφερόντων στο κράτος μέλος από το οποίο ζητείται η έκδοση σε χρονικό σημείο κατά το οποίο δεν ήταν ακόμη πολίτης της Ένωσης;
2. Υποχρεούται βάσει της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15) το ενημερωθέν για αίτηση εκδόσεως κράτος μέλος καταγωγής να ζητήσει από το τρίτο κράτος που αιτείται την έκδοση να διαβιβάσει στο ίδιο τον φάκελο της υποθέσεως, προκειμένου να εξετάσει εάν θα αναλάβει τη δίωξη;
3. Υποχρεούται βάσει της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15) το κράτος μέλος, από το οποίο ζητήθηκε από τρίτο κράτος η έκδοση πολίτη της Ένωσης, να αρνηθεί την έκδοση και να αναλάβει το ίδιο την ποινική δίωξη, εάν το εθνικό του δίκαιο του παρέχει τη δυνατότητα αυτή;

Σκεπτικό

I. Τα πραγματικά περιστατικά:

1. Οι ουκρανικές αρχές διαβίβασαν μέσω του υπουργείου δικαιοσύνης (άρθρο 5 του δεύτερου συμπληρωματικού πρωτοκόλλου της ευρωπαϊκής συμβάσεως εκδόσεως) επίσημη αίτηση εκδόσεως της γενικής εισαγγελίας της Ουκρανίας, της 15ης Μαρτίου 2016, που πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 12 της εν λόγω συμβάσεως, [παραλείπόμενα] και ζήτησαν τη σύλληψη και έκδοση του διωκόμενου προς τον σκοπό της ποινικής δίωξεως. Ανακοίνωσαν ότι κατά του διωκόμενου υπάρχει ένταλμα σύλληψεως του περιφερειακού δικαστηρίου της Zastavna της 26ης Φεβρουαρίου 2016, με το οποίο διατάχθηκε η προσωρινή κράτηση λόγω των πράξεων που συνιστούν το αντικείμενο της παρούσας [Σελίδα του πρωτοτύπου 3] διαδικασίας. Όπως προκύπτει από το αίτημα, καθώς και την συνημμένη σε αυτό αίτηση του τμήματος ερευνών της αστυνομικής υπηρεσίας του Δήμου της Zastavna της 26ης Φεβρουαρίου 2016 και την περιεχόμενη στο ένταλμα σύλληψεως περιγραφή της πράξεως, ο διωκόμενος [εργαζόμενος ουκρανικής κρατικής επιχειρήσεως] φέρεται να είχε υπεξαιρέσει επαλειμμένως χρηματικά ποσά. Ειδικότερα:
 2. α) Κατά το χρονικό διάστημα από τις 8 Αυγούστου έως την 1η Σεπτεμβρίου, ο διωκόμενος ιδιοποιήθηκε 2.044 λίτρα καυσίμου Diesel αξίας 11.589 UAH [ουκρανικών χρύβνια] από μία ποσότητα που είχε διατεθεί στην εγκατάσταση για την αντιμετώπιση των συνεπειών μιας θεομηνίας, προς συγκάλυψη δε από κοινού με άλλους δράστες εξέδωσαν πλαστά έγγραφα, στα οποία χαρακτηρίζονταν

εικονικά οχήματα ως δήθεν προορισμός του καυσίμου Diesel για τον προβλεπόμενο σκοπό.

β) Στις 24 Ιανουαρίου 2011, ο διωκόμενος διενήργησε την πληρωμή ενός διοικητικού προστίμου, που έπρεπε να καταβάλει προσωπικά κατόπιν αποφάσεως του ταμείου συντάξεων της Ουκρανίας, ύψους 1.700 UAH από πόρους [της οικείας επιχειρήσεως]. Η πληρωμή πραγματοποιήθηκε με εντολή πληρωμής της 29ης Μαρτίου 2011.

γ) Τον Ιανουάριο/Φεβρουάριο του 2011, ο διωκόμενος έκανε ιδιωτικό ταξίδι στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το δήλωσε όμως ως δήθεν υπηρεσιακό ταξίδι προς τον σκοπό της συνάψεως συμβάσεων για την παροχή τεχνογνωσίας στον τομέα της οδοποιίας. Μετά την επιστροφή του προέβαλε απαίτηση για μισθό που δεν δικαιούνταν πράγματι για το χρονικό διάστημα του δήθεν επαγγελματικού του ταξιδιού και έλαβε 2.333,70 UAH.

δ) Την 1η Αυγούστου 2011, ο διωκόμενος διενήργησε την πληρωμή ενός διοικητικού προστίμου, που έπρεπε να καταβάλει προσωπικά κατόπιν αποφάσεως του ταμείου συντάξεων της Ουκρανίας, ύψους 3.400 UAH από πόρους [της οικείας επιχειρήσεως]. Η πληρωμή πραγματοποιήθηκε με χρονική καθυστέρηση.

- 3 2. Ο διωκόμενος συνελήφθη και τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση στις 26 Ιουλίου 2016 κατά το άρθρο 19 του IRG [Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (νόμου περί διεθνούς δικαστικής συνδρομής σε ποινικές υποθέσεις)]. Κατά τη διεξαχθείσα την ίδια ημέρα κατά το άρθρο 22 IRG και στις 23 Αυγούστου 2016 κατά το άρθρο 28 [Σελίδα του πρωτοτύπου 4] IRG δικαστική ακρόαση διατύπωσε αντιρρήσεις για την έκδοσή του, δήλωσε ότι δεν συμφωνούσε με την έκδοση κατά την απλοποιημένη διαδικασία (άρθρο 41 IRG) και – στη δεύτερη ακρόαση – ότι δεν παραιτείται από τη δυνατότητα επικλήσεως της αρχής της ειδικότητας (άρθρο 14 της ευρωπαϊκής συμβάσεως εκδόσεως).
- 4 Το Τμήμα διέταξε κατά του διωκόμενου με διάταξη της 1ης Αυγούστου 2016 τη κράτησή του με σκοπό την έκδοση και με διάταξη της 29ης Σεπτεμβρίου 2016 την παράτασή της. Με διάταξη της 28ης Νοεμβρίου 2016, το Τμήμα απήλλαξε τον διωκόμενο από την περαιτέρω κράτηση με σκοπό την έκδοση έναντι καταβολής εγγυήσεως ύψους 10.000 ευρώ, καθώς και υποχρεώσεως τακτικής εμφανίσεως ενώπιον των αρχών, και του απαγόρευσε να εγκαταλείψει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας χωρίς τη συναίνεση του Τμήματος. Μετά την παροχή της εγγυήσεως στις 2 Δεκεμβρίου 2016 ήρθη η κράτηση με σκοπό την έκδοση του διωκόμενου.
- 5 3. Ο διωκόμενος έχει (επίσης) τη ρουμανική ιθαγένεια, όμως ποτέ –όπως φαίνεται– δεν είχε κέντρο βιοτικών συμφερόντων στη Ρουμανία, ενώ το 2012 μετακόμισε από την Ουκρανία, όπου ζούσε μέχρι τότε, στη Γερμανία. Τη ρουμανική ιθαγένεια έλαβε κατόπιν αιτήσεως (μόλις) το 2014 ως κατιών Ρουμάνων υπηκόων, που προηγουμένως ζούσαν στην τότε ρουμανική Bukowina.

- 6 Σε σχέση με τη ρουμανική ιθαγένεια του διωκόμενου, το γραφείο του γενικού εισαγγελέα του Βερολίνου –αναφερόμενο στην απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15)– ενημέρωσε με έγγραφο της 9ης Νοεμβρίου 2016, επισυνάπτοντας ακριβές αντίγραφο της διατάξεως του Τμήματος της 1ης Αυγούστου 2016, το υπουργείο δικαιοσύνης της Ρουμανίας και ερώτησε αν αντιμετωπίζεται το ενδεχόμενο αναλήψεως ασκήσεως ποινικής διώξεως. Το υπουργείο δικαιοσύνης της Ρουμανίας ανακοίνωσε επί του ερωτήματος αυτού με έγγραφο της 22 Νοεμβρίου 2016 ότι απόφαση για την ανάληψη ασκήσεως ποινικής διώξεως μπορεί να ληφθεί μόνο κατόπιν αιτήσεως των ουκρανικών δικαστικών υπηρεσιών. Κατόπιν πρωτοβουλίας του Τμήματος, το γραφείο του γενικού εισαγγελέα, με έγγραφο της 2ας Ιανουαρίου 2017, ρώτησε συμπληρωματικά το υπουργείο δικαιοσύνης της Ρουμανίας **[Σελίδα του πρωτοτύπου 5]** αν υπάρχει δυνατότητα εφαρμογής ρουμανικού ποινικού δικαίου στις προσαπτόμενες στον διωκόμενο πράξεις, ανεξαρτήτως επίσης αιτήματος των ουκρανικών δικαστικών αρχών για την ανάληψη ασκήσεως ποινικής διώξεως (υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της ευρωπαϊκής συμβάσεως εκδόσεως). Με την απάντησή του της 15ης Μαρτίου 2017, το υπουργείο δικαιοσύνης της Ρουμανίας ανακοίνωσε ότι η έκδοση εθνικού εντάλματος συλλήψεως ως προϋπόθεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως προϋποθέτει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για τη δράση του διωκόμενου, το δε γραφείο του γενικού εισαγγελέα του Βερολίνου ζητεί σχετικώς να προσκομισθούν έγγραφα και αντίγραφα του αποδεικτικού υλικού από την Ουκρανία. Το Τμήμα αντιλαμβάνεται το έγγραφο αυτό, το οποίο δεν απαντά άμεσα στο υποβαλλόμενο με το σχετικό έγγραφο ερώτημα, υπό την έννοια ότι το ρουμανικό δίκαιο επιτρέπει κατ' αρχήν τη δίωξη Ρουμάνου υπηκόου λόγω πράξεων που διαπράχθηκαν στην αλλοδαπή.
- 7 4. Το γραφείο του γενικού εισαγγελέα του Βερολίνου ζήτησε να γίνει δεκτή η έκδοση του διωκόμενου στην Ουκρανία προς τον σκοπό ποινικής διώξεως λόγω των πράξεων που εκτίθενται στο αίτημα εκδόσεως του γραφείου του γενικού εισαγγελέα της Ουκρανίας της 15ης Μαρτίου 2016 [παραλειπόμενα].
- 8 5. Το Τμήμα εκτιμά ότι επιτρέπεται η έκδοση του διωκόμενου. Θεωρεί όμως ότι εμποδίζεται για τη λήψη σχετικής αποφάσεως από την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15), δεδομένου ότι οι ρουμανικές δικαστικές αρχές δεν έχουν αποφασίσει ούτε θετικά ούτε αρνητικά για άσκηση ποινικής διώξεως για τις αξιόποινες πράξεις στη Ρουμανία που αποτελούν το αντικείμενο του αιτήματος εκδόσεως.

II. Σκεπτικό επί της υποβολής των προδικαστικών ερωτημάτων

- 9 1. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν εκδίδει πολίτες της σε τρίτες χώρες, Συναφώς, το άρθρο 16, παράγραφος 2, του Θεμελιώδους Νόμου ορίζει τα εξής: **[Σελίδα του πρωτοτύπου 6]**

Ουδείς Γερμανός δύναται να εκδοθεί στην αλλοδαπή. Κατ' εξαίρεση, νόμος δύναται να προβλέπει την έκδοση προς κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή σε διεθνές δικαστήριο, υπό την προϋπόθεση ότι διασφαλίζονται οι αρχές του κράτους δικαίου.

- 10 Δεν υφίσταται παρόμοια εκ του νόμου απαγόρευση εκδόσεως για πολίτες άλλων κρατών μελών.
- 11 Μια τέτοια απαγόρευση απορρέει πάντως – υπό ορισμένες προϋποθέσεις – από την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15). Έτσι, τηρουμένης της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων κατά το άρθρο 18 ΣΛΕΕ, λαμβάνεται υπόψη το δικαίωμα της ελεύθερης κυκλοφορίας κατά το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, το οποίο παρέχει σε κάθε πολίτη της Ένωσης το δικαίωμα να κυκλοφορεί και να διαμένει στο έδαφος των κρατών μελών.
- 12 Η παρούσα περίπτωση εμφανίζει μια διαφορά σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίζεται η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15), καθόσον ο διωκόμενος, κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο μετέφερε το κέντρο των βιοτικών του συμφερόντων από τη Ρουμανία στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, δεν είχε ακόμη τη ρουμανική ιθαγένεια, αλλά ήταν αποκλειστικά Ουκρανός υπήκοος. Ως εκ τούτου, ο διωκόμενος δεν θεμελίωσε τη διαμονή του στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην άσκηση του δικαιώματος που αντλεί από το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.
- 13 Κατά συνέπεια, το Τμήμα ερωτά:
- Ισχύουν οι αρχές που απορρέουν από την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15), για την εφαρμογή των άρθρων 18 και 21 ΣΛΕΕ στην περίπτωση αιτήσεως τρίτου κράτους για την έκδοση πολίτη της Ένωσης ακόμη και όταν ο διωκόμενος έχει μεταφέρει το κέντρο των βιοτικών του συμφερόντων στο κράτος μέλος από το οποίο ζητείται η έκδοση σε χρονικό σημείο, κατά το οποίο δεν ήταν ακόμη πολίτης της Ένωσης; **[Σελίδα του πρωτοτύπου 7]**
- 14 2. Οι ρουμανικές αρχές εξέθεσαν αναλυτικά ότι για να λάβουν απόφαση για την έκδοση εθνικού εντάλματος συλλήψεως, επί τη βάση του οποίου θα μπορούσε στη συνέχεια να εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, χρειάζονται τις αποδείξεις που υπάρχουν κατά του διωκόμενου, προκειμένου να ελέγξουν τις ενδείξεις ενοχής.
- 15 Οι γερμανικές αρχές δεν διαθέτουν τις αποδείξεις αυτές, δεδομένου ότι, στο πλαίσιο της επί τη βάση συμβάσεως δικαστικής συνδρομής, δεν προσαρτάται κατά κανόνα αποδεικτικό υλικό στην αίτηση εκδόσεως. Το άρθρο 12, παράγραφος 2, της ευρωπαϊκής συμβάσεως εκδόσεως απαιτεί εν προκειμένω απλώς και μόνο:

Στην αίτηση πρέπει να επισυνάπτονται:

(...)

β) έκθεση της [των] πράξεως [πράξεων], λόγω της οποίας ή των οποίων ζητείται έκδοση. Χρόνος και τόπος, καθώς και η νομική τους εκτίμηση με αναφορά στις εφαρμοστέες νομοθετικές διατάξεις, πρέπει να δηλώνονται όσο το δυνατόν ακριβέστερα,

(...)

- 16 Επομένως, δεν είναι δυνατόν στις γερμανικές αρχές να διαβιβάσουν στις ρουμανικές δικαστικές αρχές τις αποδείξεις που στηρίζουν τα περιστατικά, τα οποία αποτελούν το αντικείμενο της αιτήσεως εκδόσεως. Ακόμη, φαίνεται επίσης αμφίβολο αν τέτοιες αποδείξεις, όταν προσκομίζονται στο πλαίσιο της αιτήσεως εκδόσεως, επιτρέπεται άνευ ετέρου να διαβιβασθούν σε άλλο κράτος ή αν αυτό δεν εξαρτάται αντιθέτως μόνο από την κυριαρχική απόφαση του τρίτου κράτους που ζητεί την έκδοση. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά διαβίβαση της πλήρους, για την απόφαση ως προς την έκδοση εντάλματος συλλήψεως, αλλά κατά κανόνα οπωσδήποτε μη επαρκούς αιτήσεως εκδόσεως στο κράτος μέλος καταγωγής.
- 17 Τίθεται επομένως κατά την υλοποίηση των αρχών που απορρέουν από την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15), για την εφαρμογή των άρθρων 18 και 21 ΣΛΕΕ το πρακτικό πρόβλημα ότι για να καταστεί δυνατός ο έλεγχος της αναλήψεως της ασκήσεως ποινικής διώξεως από το κράτος μέλος καταγωγής **[Σελίδα του πρωτοτύπου 8]** δεν αρκεί απλή πληροφόρηση για την αίτηση εκδόσεως, αλλά το κράτος μέλος καταγωγής πρέπει να ζητήσει από το τρίτο κράτος που ζητεί την έκδοση τον φάκελο της υποθέσεως. Αυτό θα συνδεόταν με πολύ μεγάλη απώλεια χρόνου, τόσο λόγω της ακολουθητέας διπλωματικής οδού όσο και λόγω της ανάγκης της μεταφράσεως του – ενδεχομένως ογκώδους – φακέλου η οποία δύσκολα φαίνεται να μπορεί να γίνει αποδεκτή, όταν ιδίως ο διωκόμενος βρίσκεται σε κράτηση με σκοπό την έκδοση.
- 18 Η απώλεια χρόνου δεν θα ήταν μικρότερη, αν το κράτος μέλος από το οποίο ζητείται η έκδοση καλούσε το τρίτο κράτος που ζητεί την έκδοση να απευθύνει αίτημα αναλήψεως της ασκήσεως ποινικής διώξεως στο κράτος μέλος καταγωγής. Η οδός όμως αυτή δεν θα μπορούσε να ακολουθηθεί για τον λόγο επίσης ότι το κράτος μέλος από το οποίο ζητείται η έκδοση δεν θα είναι κατά κανόνα σε θέση να κρίνει αν είναι καν πιθανή η άσκηση ποινικής διώξεως από το κράτος μέλος καταγωγής βάσει του εθνικού του δικαίου.
- 19 Κατά συνέπεια, το Τμήμα ερωτά:
- Υποχρεούται με βάση την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15) το ενημερωθέν για αίτηση εκδόσεως κράτος μέλος καταγωγής να ζητήσει από το κράτος που αιτείται την

έκδοση να του διαβιβάσει τον φάκελο της υποθέσεως, προκειμένου να εξετάσει εάν θα αναλάβει τη δίωξη;

- 20 3. Κατά το γερμανικό δίκαιο υφίσταται (επικουρική) αρμοδιότητα για την άσκηση ποινικής δίωξης για πράξεις τελεσθείσες στην αλλοδαπή σε περίπτωση μη εκδόσεως. Το άρθρο 7 StGB [Strafgesetzbuch –ποινικός κώδικας-] έχει ως εξής:

(1) Οι γερμανικοί ποινικοί νόμοι εφαρμόζονται για πράξη που χαρακτηρίζεται ως έγκλημα και τελέστηκε στην αλλοδαπή εναντίον Γερμανού πολίτη, αν η πράξη είναι αξιόποινη στο κράτος στο οποίο τελέστηκε ή αν ο τόπος τελέσεως της πράξεως δεν εμπίπτει σε καμία ποινική δικαιοδοσία.

(2) Για άλλες πράξεις που τελέστηκαν στην αλλοδαπή εφαρμόζονται οι γερμανικοί ποινικοί νόμοι, αν η πράξη είναι αξιόποινη στο κράτος στο οποίο τελέστηκε ή αν ο τόπος τελέσεως της πράξεως δεν εμπίπτει σε καμία ποινική δικαιοδοσία και αν ο δράστης [Σελίδα του πρωτοτύπου 9]

1. κατά τον χρόνο τελέσεως της πράξεως ήταν Γερμανός ή έγινε Γερμανός μετά την τέλεσή της ή

2. κατά τον χρόνο τελέσεως της πράξεως ήταν αλλοδαπός, εντοπίσθηκε στην ημεδαπή και, μολονότι ο νόμος περί εκδόσεως επιτρέπει την έκδοσή του βάσει του είδους της αξιόποινης πράξεως, εντούτοις ο δράστης δεν εκδόθηκε λόγω μη υποβολής αιτήσεως εκδόσεως εντός εύλογης προθεσμίας ή λόγω απορρίψεως της αιτήσεως αυτής, ή όταν η ίδια η έκδοση δεν δύναται να πραγματοποιηθεί.

- 21 Επομένως, θα ήταν δυνατό να τηρηθεί επίσης η απαγόρευση των διακρίσεων κατά το άρθρο 18 ΣΛΕΕ μέσω του χαρακτηρισμού ως απαράδεκτης της εκδόσεως ενός πολίτη της Ένωσης σε τρίτο κράτος λόγω της ανεπίτρεπτης από απόψεως ενωσιακού δικαίου διακρίσεως σε σχέση με Γερμανό και της αναλήψεως της ασκήσεως ποινικής δίωξης από τις γερμανικές εισαγγελικές αρχές.

- 22 Το Τμήμα θεωρεί πάντως ότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα διακυβευόταν σε σημαντικό βαθμό η αποτελεσματική άσκηση της ποινικής δίωξης. Όταν με βάση την παρεχόμενη από το άρθρο 7, παράγραφος 2, περίπτωση 2, StGB δυνατότητα ασκήσεως αυτοτελούς ποινικής δίωξης η έκδοση πολίτη της Ένωσης από τη Γερμανία σε τρίτη χώρα δεν επιτρέπεται εκ των προτέρων, δεν υφίσταται επίσης η δυνατότητα εκδόσεως εντάλματος συλλήψεως με σκοπό την έκδοση. Πράγματι, το άρθρο 15 IRG ορίζει τα εξής:

(1) Από την παραλαβή της αιτήσεως έκδοσης, δύναται να διαταχθεί η κράτηση του κατηγορούμενου με σκοπό την έκδοσή του, εφόσον (...)

(2) Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται οσάκις διαφαίνεται εκ πρώτης όψεως ότι η έκδοση είναι παράνομη.

- 23 Εξάλλου, κατ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας, η έκδοση εθνικού εντάλματος συλλήψεως από τις γερμανικές αρχές δεν είναι δυνατή, δεδομένου ότι αυτή προϋποθέτει άμεσες ενδείξεις ενοχής (άρθρο 112, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, StPO [Strafprozeßordnung –κώδικας ποινικής δικονομίας-]), που μπορούν να γίνουν δεκτές μόνο κατόπιν ελέγχου του υπάρχοντος αποδεικτικού υλικού κατά του διωκόμενου. Για την απόκτησή του, οι γερμανικές αρχές πρέπει να προτείνουν στο τρίτο κράτος που ζητεί την έκδοση να αναλάβει την άσκηση ποινικής διώξεως ή να δρομολογήσουν αντίστοιχο αίτημα του τρίτου κράτους. Υπάρχει φόβος [Σελίδα του πρωτοτύπου 10] να χρησιμοποιήσει ο διωκόμενος τον απαραίτητο για αυτό χρόνο, κατά τον οποίο δεν θα ήταν δυνατή η λήψη διασφαλιζόντων τη διαδικασία μέτρων, για περαιτέρω φυγή και κατ' αυτόν τον τρόπο να διαφύγει (εκ νέου) την ποινική δίωξη.
- 24 Κατά συνέπεια, το Τμήμα ερωτά:

Υποχρεούται με βάση την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Petruhhin (C-182/15) το κράτος μέλος, από το οποίο ζητήθηκε από τρίτο κράτος η έκδοση πολίτη της Ένωσης, να αρνηθεί την έκδοση και να αναλάβει το ίδιο την ποινική δίωξη, όταν το εθνικό του δίκαιο του παρέχει τη δυνατότητα αυτή;

[παραλειπόμενα]